

De
Gevreesde
Werkelijkheid

Voorwoord:

Dit boek is ontstaan op therapeutische basis door mijn huisarts die precies wist wat ik nodig had op het moment dat alles zich opnieuw in mijn hoofd afspeelde. In mijn leven heb ik nog nooit zoveel angst moeten doorstaan als op dit punt. Van snackbar tot pedicure, wie had gedacht dat mijn leven zo zou lopen.. De vakanties samen kijk ik nog altijd naar uit. Dankzij mijn man Cor ben ik, al is het parttime, Medisch en Oncologisch Voetzorgverlener gebleven. Ik weet niet wat ik had gedaan als ik er helemaal alleen voor zou staan. Ik weet wel dat veel mensen mijn verhaal nog steeds op de voet volgen, omdat ik ook namens hen spreek. Zij vertelden mij niet die lange adem te hebben, maar ik kies voor gerechtigheid, zo ben ik en zo zal ik altijd blijven. Ik ben blij dat ik alles van mij af heb kunnen schrijven, het deed mij de boze wereld om mij heen totaal vergeten.....

De
Gevreesde
Werkelijkheid

Auteur:
Esther de Rooter – de Bruin
29-12-2022

Colofon

Auteur: Esther de Ruiter- de Bruin
ISBN: 9789403713151

Boekomslag: Emelie van Spaendonck
fotoemelie.nl

Dit boek is auteursrechtelijk beschermd. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. ©

Jaar van uitgifte: 2023

Uitgegeven via : Mijnbestseller.nl

Editie: 2^e druk

Email: werkelijkheid5.o@gmail.com

Hoofdstuk I

Waarom weer vriendjes worden met je duim? Wat is er dan gebeurd vraag je je af. En je duim? Die zit toch aan je vast zou je zeggen? Ja, dat is waar, helemaal waar. Maar aan het eind van het verhaal zal je begrijpen dat ik hier enorme moeite mee heb om dat te accepteren. Ik zal bij het begin beginnen. Ik wilde eigenlijk al heel lang minderen met werken. Niet omdat ik mijn werk niet leuk vind, in tegendeel. Ik vind mijn werk fantastisch. Ik ben Medisch & Oncologisch Voetzorg verlener. Ja, dat is een hele mond vol. Maar mijn werk is enorm dankbaar. Alhoewel de voet altijd het onder geschoven kindje blijft, doe ik dit met enorme passie. Mijn broer Marcel had dit nog eens met een Chinese horoscoop uitgezocht. Iets creatiefs, met mijn handen en precisiewerk, dat lag in mijn straatje. Verkeerd had hij het dus niet. Ik begon aan de opleiding toen ik nog in de Horeca werkte. Drie avonden in het weekend deed ik dat. Dan had ik op Donderdag les en de rest van de week tijd om aan mijn studie te werken. Ik hoor het mijn huisarts nog zeggen: "Als je alles van de voeten weet, dan ben je toch klaar?" Nee, sorry, als Pedicure moet je de hele anatomie van het menselijk lichaam kennen, want de bloedsomloop begint in de voeten. Door bewegen krijg je het warm, als je voeten koud zijn, heeft je hele lichaam het koud en ben je vaak minder actief. Hoewel ik mij er veel van herinner, was ik in theorie examens niet de uitblinker, ik was blij dat ik alles haalde, het was best pittig. Maar ondanks dat ik moeite had met de theorie, ging ik als enige van onze groep van 8 die overbleef na de basis opleiding, door voor Medisch. Toen ik die had gehaald, trok de oncologie mij enorm aan. Niet omdat dit heel leuk is, dan wel

interessant, maar ik ben mijn beide ouders verloren aan kanker.

Mijn vader Theo liet het leven op 5 December 2007, geweldige dag om te gaan, not. Het enige waar wij om konden lachen was dat hij deze dag ging, dat wij diezelfde nacht zo'n 40 jaar geleden midden in de woonkamer zaten te racen. Woest was hij, dat wij niet ons bed lagen. En ik vol glorie: "Kijk Papa, Marcel heeft een racebaan van Sinterklaas gehad!" Toch moesten we terug naar bed. Mooiere tijd was er dan weer niet om te gaan. Mijn vader was opgeruimd, zou je niet zeggen met alles wat hij verzamelde, maar zijn huis was altijd netjes, hij had één rommelkamer, ik denk dat ik die gave van hem geërfd heb. De reden dat wij , Marcel en ik, moesten lachen op de crematie, die totaal niet grappig was want ik was echt een Papa's kind zoals men dat noemt, was dat de hele vloer daar vol lag met rommel. Kruiden, snoep papiertjes, weet ik veel wat er allemaal lag. Ik zei toen tegen Marcel: "als hij nog geleefd had, dan had hij gezegd: "Ze hadden wel eens mogen stofzuigen voordat ik kwam". Hij had humor, dus dat wij toch even moesten lachen, paste er wel bij. Verder was het een hele sombere dag, 8 december 2007. Heel even scheen de zon die ochtend door de bomen, hij had zelf alles al geregeld voor deze dag. Zo wilde hij het en niet anders en wij respecteerden dat. Na de dienst was het echt takkeweer, waaien en regen, maar dat maakte mij niet meer uit. Ik ben op de bank gaan liggen en was helemaal op. Mijn maatje was verdwenen. Ik voelde mij nu echt alleen.

Jaren erna mijn moeder, en nee, ik had in het begin echt niet zo een goede band met haar.

Mijn moeder was niet het type waar je mee ging winkelen, naar de bioscoop of naar allerlei feestjes en had ook niet veel vriendinnen om haar heen. Ze nam het mij zelfs kwalijk dat Marcel op woensdag de boodschappen met

haar ging doen. Marcel had dit zelf voorgesteld. Door ziekte, waar ik verder niet op in ga, kan hij niet werken. Dus hij stelde zelf voor om dit te doen, ik had immers een baan ,een relatie én school. Wat wij wél deden, was op donderdag middag lunchen samen, ik reed en zij trakteerde. En naar de kapper gaan, ook dat deden we samen. Omdat zij niet “ in haar eentje” bij de kapper wilde zitten. Zij wilde dan gezellig kletsen. Als laatste waar wij samen naar toe gingen, was de Libelle week in Almere. Jeez, wat een takke eind rijden vond ik dat. Was het een super gezellige dag, mijn moeder in tranen. Ik had deze dag speciaal uitgekozen, want “Van Dik Hout” trad op. Maar wat was er nou aan de hand? Mijn moeder moest naar het toilet en zoals menig mens weet, moet je die dingen op zo’n festival gaan zoeken. En de weg terug kon ze niet meer vinden. Het optreden was begonnen en de enige reden waarom mijn moeder huilde, was dat ik niet op tijd bij het optreden kon zijn omdat ik op haar moest wachten. ‘Mam, dat geeft niks, ik vind niet alle nummers leuk’. Moeder opgelucht en ik ondertussen vooraan bij het optreden waar het nummer “Stil in Mij” werd gespeeld. Dat nummer had vanaf die dag altijd een speciale betekenis. Mijn moeder werd later ziek, ernstig ziek. Ik was met haar die zomer 2012 nog naar de vervangende huisarts geweest. Ze moest meer vezels eten, dan konden haar darmen het eten beter verteren. Een driekwart jaar later was ik op woensdagmiddag bij haar, mijn broer Marcel ook. “Mam, zou je niet een dokter bellen? Je ziet helemaal grauw”. Marcel beaamt dat. Dokter gebeld ,die mij de volgende dag belde, ze had hevige bloedarmoede en moest een bloedtransfusie. Die kreeg ze op die vrijdag. Rond het middaguur werd ik gebeld, om op gesprek te komen. Kanker, alvleesklier of de maag, precies geen idee. Nou, daar sta je dan. Uiteindelijk met chemo tabletten naar huis gestuurd, in

de hoop het te rekken. Wij waren net verloofd, Cor en ik. Dus wij gingen alles op alles zetten om te zorgen dat ze nog bij onze bruiloft kon zijn.

Alles gebeld, voor mijn jurk, de gemeente Oegstgeest, gemeente Leiden, alles ging ineens in een rap tempo. Nu was het echt niet zo dat wij een reusachtige bruiloft zoals Assepoester wilde hebben. Vrienden en familie, dat was het belangrijkste. 3 Juni 2013, dit werd onze dag. Wij gingen in ondertrouw op 26 Maart, de uitnodigingen had ik zelf gemaakt, ik deed dat voor hobby. Nadat wij in ondertrouw zijn gegaan, gingen wij gelijk bij mijn moeder langs. De eerste kaart was voor haar en wij wilden het haar als eerste vertellen. Tranen allebei van geluk, bij mijn moeder waarschijnlijk ook van verdriet. Later toen ik nog een keer bij haar langs ging, hadden we het over het eten op onze bruiloft. Ik hoor het mijn moeder nog zeggen : “Ik hoef alleen maar een kop soep, verder niet, want ik heb toch niet zoveel trek”. Dat is goed mam. Op 20 april ging ik voor de laatste keer mijn jurk afpassen, dat had ik afgesproken. De avond ervoor was ik aan het werk. We hadden net een extra sleutel bij laten maken voor het geval er nood was. Zo druk dat ik aan het werk was, terwijl het niet super druk was, had mijn moeder al 2 x gebeld. Ze had vreselijke pijn. Ik belde Cor, de ambulance, waarschuwde mijn collega om het werk over te nemen en ging er ook heen. Ze verging van de pijn. Ik kan haar soms nog horen schreeuwen: “ik ga dood!” Waarschijnlijk heeft ze al die tijd al geweten dat dit moment eraan kwam bedacht ik mij later. Ze kwam in het ziekenhuis terecht. De volgende dag naar Dordrecht, daar kwam mijn jurk vandaan. Cor zijn dochter Angelique kwam en Jacqueline, een vriendin van de bowling van mij, toen nog wel. Het eerste wat ik mede deelde was : “Als jullie iets van een vrijgezellenfeest hebben georganiseerd, dan gaat dat

vandaag niet door in ieder geval”. Of ik dan toch nog weg wilde gaan, ja hoor, ik had het haar immers toch verteld dat ik ging?

Bij de bruidswinkel gaf ik meteen de boodschap door, dus we gingen rap aan de slag. Angelique maakte nog filmpjes en foto's. "Voor je moeder om te laten zien" Mooi idee. We gingen wat eten, ze vroegen of ik dit nog wel wilde. Ja, eten moet je, dat is je brandstof, wat er ook gebeurt. Dus wij eten en gelijk afrekenen. Toen werd ik gebeld. De arts: "het wordt tijd dat je komt, het gaat echt niet goed met haar, ik weet niet hoe lang ze nog heeft". 'Ok, we komen eraan, alleen duurt heel even vanuit Dordrecht'. De arts verteld mij dat ze niet wist of ze dat nog zou redden. Ik bel mijn man Cor op. Hij moet Marcel gaan halen. Bijzonder als dat het is, hij was aan het werk in Rotterdam, Marcel had een enorme jicht aanval al de hele week, waardoor wij ook zijn verjaardag niet hebben gevierd bij mam, dus de chaos was compleet. Angelique reed met een noodgang naar het ziekenhuis. "Stap uit en loop gelijk door, wie je ook tegenkomt" Jacqueline nam nog even de tijd om gedag te zeggen, terwijl ik die tijd eigenlijk niet had, maar het was in haar ogen met de beste bedoelingen voor mij. Marcel en Cor zitten naast haar aan de rand van het bed, ze is heel onrustig als ik de kamer binnenloop. Ik ga bij haar op bed zitten en fluister in haar oor hoe het is geweest en dat ik de jurk die ik van haar heb gekregen trouwens echt fantastisch vind. Het was totaal niet haar smaak. Haar jurk was gesloten en mouwen van kant, dat vond zij het allermooist. Die van mij was strapless, strak om het bovenlijf, ronding aan de onderkant en mijn taille bedekt met allemaal parelkrallen, dat vond ze wel heel mooi. Ze had tegen mij gezegd: "Als je de jurk past, voel je precies of deze de juiste is of niet. Géén tweedehands, als het

moet, leg ik er wel wat bij”. Een half uur zit ik alles tegen haar te vertellen, ze wordt heel rustig als ik bij haar zit. En op het moment dat ik ben uitgepraat, overlijdt zij. Zo een zes weken voor onze bruiloft.....

Woest en verdrietig was ik, zij was mijn eerste getuige en kon er niet bij zijn. Niet meer... Twee maandagen voor onze bruiloft was ik aan het werk en goot het pijpenstelen naar beneden. Ik dacht echt dat onze dag in het water zou vallen. Tot overmaat van ramp kon er niemand mee om mijn jurk op te halen, Angelique had een belangrijke afspraak, dat wist ik, Jacqueline had een excuus die ik niet helemaal kon volgen, het was niet anders. Uiteindelijk kon Marcel wel mee, dat was nog gezellig zelfs. Mijn broer heeft een stoornis, er zijn vroeger dingen mis gegaan en daardoor kan hij niet altijd goed alles plaatsen. Als ik een kamer vol rommel zie waar overal van alles ligt en staat, ziet hij alleen een tafel en een bank staan, de rest er op of omheen, dat ziet hij niet. Best heel lastig. Zo zijn er meer dingen waar hij moeite mee heeft, maar structuur is het aller belangrijkste voor hem. Wij dus samen op pad, van tevoren afgesproken.

Cor had een slot op mijn kamer gemaakt, dan kon ik daar mijn jurk ophangen en kon hij niet onverwachts binnenkomen, ik geloofde echt in “het ongeluk brengen van de jurk zien vóór het huwelijk” Ik zou eigenlijk bij mijn moeder om gaan kleden en daar opgehaald worden, maar ja, die was er niet meer. Weer zo’n ding waar je gefrustreerd over raakt. Was best heel moeilijk alles gescheiden te houden. De ene dag begroef ik mijn moeder, de andere dag zat ik het diner voor onze bruiloft te bespreken, hoe raar was dit. Ik stelde iedereen ook voor om op aparte dagen óf over de Bruiloft óf over mijn moeder te hebben. Ik kon ze niet combineren, dan werd ik knettergek in mijn hoofd. Velen hielden zich daaraan

en Marcel ,die was altijd echt up to date en zorgde dat iedereen zich hieraan hield. Op woensdag mocht het over mijn Moeder gaan, maar niet over de Bruiloft. Kwam een vriend van ons eten, die ging vertellen dat hij een pak had uitgezocht voor de Bruiloft. Mijn broer haakte hier gelijk op in: 'Het is vandaag de dag van Ma hè, niet van de Bruiloft!' waarop hij netjes excuus aanbood.

Dus mijn jurk, werd door mij en Marcel opgehaald, ik mocht ook bij Angelique omkleden als ik wilde. Ik vond het een fijner idee dat Cor daar heen zou gaan, het was immers zijn dochter en ik bleef het liefste thuis. Nou ja, het allerliefste wilde ik naar mijn moeder.

Die maandag, 03-06-2013 was de dag. Zenuwachtig? Welnee, plompverloren een beetje. Wat is een bruiloft zonder je ouders? Die van Cor leefde ook niet meer. Als je dat ziet in de film, een dochter die door vader begeleid wordt naar de ceremonie, wie wil dat nou niet? Toch werd het een prachtige dag. In de ochtend kwam thuis de fotograaf, mijn haar werd gedaan door de schoonzus van Angelique ,make-up werd geregeld. En dan de jurk aan, wat machtig is zo n moment. Nu werd het werkelijkheid, ik ging echt trouwen.

Cor kwam mij ophalen thuis, maar wij hebben eerst in de tuin een ballon opgelaten met een gedicht eraan, voor mama. Veel later kwam ik een gedicht tegen dat zij zelf aan haar overleden moeder had geschreven en dat een soort zelfde context was, hoe mooi.

Kleinzoon Noud, 1 jaar, was onze bruidsjonker, in tranen toen ik hem zag, zo mooi, zo heerlijk mannetje. Hij had niet goed geslapen, maar dat mocht de pret niet drukken die dag. Drie uur 's middags gingen we trouwen, vraag mij niet waarom, maar dat was de eerste tijd die in mij op kwam.

Prachtig weer was het, de zon scheen, we hadden een hele mooie ceremonie, ik heb Cor nog een gedicht voorgelezen, we hadden ondertussen al zoveel meegemaakt, allebei in tranen. De fotoshoot hielden we bij kasteel Oud Poelgeest, mooie omgeving. Toen ik de trouwfoto's van mijn ouders tegenkwam, bleek dat zij op dezelfde plekken trouwfoto's hadden gemaakt. Dus op hun manier waren ze er toch een beetje bij.

Diner met familie, dat was niet zo groot, maar des te gezelliger hadden we het allemaal met elkaar. 's Avonds een feestje, met een dertigtal mensen. Van mijn werk, cafetaria Plein 10, de bowlingvereniging waar ik toen nog aan competitie elke week deed. Familie en vrienden, mijn tante Ria was speciaal uit Frankrijk over gekomen voor de Bruiloft. Ze wilde er voor mij zijn, omdat mijn moeder dat niet meer kon. We hebben gedanst, gezongen. Inge, een vriendin van ons had gezongen, prachtig mooi. Ze hadden een tekst gemaakt op het liedje van Guus Meeuwis "Laten we Proosten" Dat veranderde in sciencefiction voor Cor en kroketten en frikandellen van de Snackbar voor mij en de armen om Cor en Esther heen slaan. Hoe ze dat hadden verzonnen, super.

's Nachts thuis netjes over de drempel heen getild, zoals het hoort. We hadden vakantie. Onze huwelijksreis zou eigenlijk New York of Curaçao worden, maar door de bruiloft te vervroegen vanwege mijn moeder die ziek was, ging dat het nu niet worden. Dus werd het Torremolinos. Helemaal niks verkeerd mee. Het was super mooi weer, iedereen was heel vriendelijk. De bedjes op het strand hadden matrassen, het was net of je bed in de zon stond. Het enige nadeel: het appartement waar wij zaten, was bovenop de berg, dus iedere dag naar beneden voor het strand en dan weer naar boven voor het eten. Eén van de laatste dagen kwamen wij erachter dat er een lift was, dus dat we niet steeds al die trappen hoefde te lopen. We

hadden dus nog behoorlijk aan onze conditie gewerkt. Op de terug weg was ik al helemaal gewend aan mijn getrouwde naam. We horen de buschauffeur nog roepen: “Miss the bruun, were are you?” Tot drie keer toe, toen hadden we pas door dat hij ons bedoelde. Mijn meisjesnaam is namelijk: “De Bruin.” Ach, we zijn thuis gekomen, dat was het voornaamste. Na de vakantie gingen we allebei weer aan de slag.

Helemaal tot rust gekomen en opgebloeid, dat hadden we echt even nodig. Na twee weken werken gebeurde er iets vreselijks, waarvan je dacht: “Dit overkomt mij niet, niet weer” Ik ben met mijn collega aan het opruimen. Het zijn Lakenfeesten in de stad, erg warm en bij ons was het zeer stil. De snackbar was gesloten, maar de deuren stonden open, zo warm was het. Ik pak wat spullen achter om in de snackbar schoon te maken, ik kom terug en precies tussen mijn ogen in, het gat van een pistool waar direct een kogel uit kon komen.... “Dit is een overval!!!” ... Hij draait het pistool naar mijn nek waarmee hij mij naar de kassa duwt. “Openmaken, ik wil geld, al het geld” Waarop ik de kassa open maak en alles meegeef. Helemaal in shock stond ik stil terwijl ondertussen mijn collega de zaak in komt, nog steeds met een theedoek in zijn handen en de schaal die hij stond af te drogen en vraagt wat er aan de hand is. “Op je knieën, op je knieën” ‘Rustig maar!’ zegt mijn collega, terwijl hij op zijn knieën gaat, onder schot gehouden. Ze rennen de snackbar uit met het geld, mijn collega schreeuwt naar het restaurant waar zijn vader en nog 1 collega zit: “Pa, we zijn overvallen!” Hij rent de deur uit, net als zijn vader en onze collega om te kijken waar ze heen zijn gegaan. Ik sta stijf tegen de frituur wand aan, geen beweging meer mogelijk. Dan komen ze terug, mijn collega komt nog naar mij toe: “Sorry, we lieten jou hier helemaal alleen achter”

Het was toch al gebeurd. Cor kon ik niet bereiken. Onze huis telefoon stond op stil. Er was namelijk een fijn persoon die om 5:30 uur ging bellen, dat hij zijn huis niet meer in kon omdat hij was gaan hardlopen en de sleutel vergat mee te nemen. Dus ik had de telefoon op stil gezet. Vrienden van ons zijn naar ons huis gereden en hebben hem uit bed gebeld en verteld wat er was gebeurd. Hij kwam binnen en het eerste wat hij vroeg: “Waar is die helikopter dan?” Daar werd geen antwoord op gegeven. “Was een buitenlander zeker weer?” Ook daar konden ze geen antwoord op geven. De hele nacht bijna niet meer geslapen. De volgende dag ben ik wel weer aan het werk gegaan. Dat moest, anders durf je niet meer. Ik had eerder al een overval meegemaakt, niet zo heftig als deze, maar het beste wat je kunt doen, is gelijk weer aan het werk gaan. Net als dat je na een auto ongeluk gelijk weer moet gaan rijden omdat je anders nooit meer durft in te stappen. Iedereen was aan het werk, drukke bedoeling. Als het niet ging, kon ik naar huis. Thuis ging het ook niet, maakte totaal geen verschil. Mijn collega brak de spanning nog een beetje “ik waardeer het zeer dat je niet de foienpot hebt meegegeven, hebben we nog iets over van de avond” Grapjas.

Uiteindelijk zijn ze wel gepakt, nee niet door de politie, door onze werkgever. Die had een beloning uitgelooft voor de gouden tip. Hierdoor konden ze deze gasten oppakken. Mijn collega en ik hebben een ‘emotionele verklaring’ ingediend. Dit is belangrijk voor jezelf, maar het maakt ook de straf zwaarder. Hoezo emotioneel? Ik was net weer twee weken heerlijk aan het werk na onze bruiloft waarvoor ik mijn moeder net begraven had. Op het moment dat je dus dacht dat je er was, werd je zo weer in iets anders meegesleurd. De rechtszitting heb ik bijgewoond. Niet omdat ik nieuwsgierig was naar hoe het verliep, maar ik wilde de persoon zien die dit gedaan had.

Want voordat ze opgepakt werden, keek ik iedereen die er maar een beetje op leek, echt aan van: “was jij nou die idioot die dat pistool in mijn nek duwde?” Alleen om die reden wilde ik erbij zijn. Zo kon ik de klanten weer normaal aankijken.

In het verhaal dat verklaart werd aan de rechtbank, door verdachte, ja, het was een buitenlander trouwens, stond ik echt met mijn oren te klapperen. “We zaten in de kroeg, we hadden een gesprek” Hij had door dat ik ook geld nodig had. Hij wist wel een manier om eraan te komen. Dus ik was meegegaan. Ze hadden eerst langs de snackbar gelopen om te zien wie er binnen waren. “Maar ik wist echt niet dat hij een pistool ging gebruiken!” De officier van justitie reageerde hierop: “Wat had je verwacht? Dat je naar binnen zou gaan, tegen de balie medewerkster zou zeggen ‘geld alsjeblieft, al je geld?’ en dat je dan alles zo maar mee zou krijgen?” Daar trapten ze dus niet in. Ze kregen 4 jaar, waarvan 1 onvoorwaardelijk met aftrek van voorarrest. Niet veel hoor ik je denken, maar als wij die emotionele verklaring niet hadden ingediend, was het twee jaar geworden. En een kleine schade vergoeding waar je geen reet aan hebt. Want de angst en de frustratie zijn met behulp van een psycholoog en EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing) gelukkig tot het verleden gaan behoren. Ik durfde niet eens meer alleen in de tuin te zitten of thuis te zijn, wat nergens op sloeg, want daar was het niet gebeurd. Maar dit soort dingen doet rare wendingen met je brein.

Niet dat alles dan weg is, een deel blijft je ALTIJD achtervolgen. Zo heb ik nog steeds als iemand lang achter mij loopt, ik sneller ga lopen of ik stop en ik laat die persoon aan mij voorbij gaan. Zelfs thuis heb ik dat. Cor zei wel eens : “Nee, je zit niet in de weg, blijf maar rustig zitten” Maar dat was het niet, gewoon dat hij achter mij

zat, terwijl het mijn eigen man is. Later heb ik hem maar een keer uit gelegd hoe het werkelijk zat. Niet omdat ik bang was voor zijn reactie, want als iemand het begrijpt, is hij het wel. Maar ik had echt het idee in mijn hoofd: “het is verdorie je eigen man die achter je zit, hoe kan dat dan nog die angst oproepen?” Geen idee, maar het zit er, al is het een heel klein beetje, nog steeds in.

Het was me het jaartje wel, 2013. Om nooit te vergeten. Uiteindelijk ging het ‘staan’ op mijn benen teveel worden in de horeca, terwijl het een heel gezellig beroep is. Maar ik moest toch kijken wat ik ging doen. De pijn in mijn benen en voeten was soms echt niet te harden.

Hoofdstuk II

Ik werkte in de weekenden nog in de cafetaria. Ik kwam bij een pedicure, ik had zoveel last van mijn voeten. Ik vertelde dat ik eigenlijk iets anders wilde gaan doen, maar wat? Omscholing op mijn leeftijd, ik was toen net 40 en dat was al te oud voor veel beroepen, dus wat wil je gaan doen? Overigens is zij ook schoonheidsspecialiste. Terwijl zij mijn gezicht heerlijk aan het masseren was, zei ze tegen mij: ‘Waarom geen Pedicure worden?’ Kan je je eigen tijden indelen, zelf bepalen wat je leuk vind en zien wat er gebeurt. Plus dat het een zittend beroep is. Ach ja, tuurlijk joh, doe ik even. Maar terwijl zij met mijn gezichtsmassage bezig was, zag ik mijzelf al lopen met mijn koffer door de gang heen. Ik viel in een hele diepe slaap en droomde heerlijk weg. Helemaal opgefrist en weer pijnloze voeten, ging ik naar huis.... en wat ik daar ging doen? Zoeken naar opleiding voor Pedicure, open dagen om mij te laten informeren. Ik vond er ééntje, augustus, in Rotterdam bij Imko. Beetje bij beetje werd ik steeds enthousiaster. Het was totaal iets anders, maar wat maakt dat uit?

De open dag, ik was best wel een beetje zenuwachtig. Maar er toch vol goede moed naar toe. Deze dag was behoorlijk indrukwekkend. Ik had geen idee van tevoren wat mij te wachten stond. Eenmaal aangekomen op school was het een complete praktijkruimte met pedicure stoelen en alles netjes ingericht. Nee, het is niet alleen weten wat er in de voeten zit, maarr, de complete anatomie van het menselijk lichaam, oh dear. Dat was een tegenvaller. Toch in het lokaal waar de stoelen stonden,

was een gezellige sfeer. Het was nog best druk ook. En wij die als leek de docenten overvielen met allerlei vragen: “Hoe lang duurt de studie? Wat mag je allemaal doen als je dit haalt? Zijn er nog uitzonderingen? Is het alleen theorie of ook praktijk? Of allebei?” Knettergek werden ze volgens mij van ons. We waren met zijn drieën op 1 docent afgestapt. Tja, dat heb je met zo een open dag. Genoeg informatie binnen, duidelijke uitleg en weer rustig aan naar huis. Wel vol met energie omdat het zo leuk en interessant was.

Thuis vertelde ik Cor over de hele dag en was zo vol energie blijikbaar, zo enthousiast, dat hij zei: “Ga dit dan gewoon doen, want het is iets wat je blijikbaar heel graag wil en wat jou ligt.”

Inschrijven dus maar. 11 december 2014 was de eerste lesdag. Vroeg op, met het OV, want parkeren was een duur grapje. Eerst met de bus naar het station, vanaf daar de trein naar Rotterdam en toen nog 1 halte met de tram, dat wist ik toen nog niet dat dat maar 1 halte zou zijn. Deze dag kregen we onze spullen mee van school. Had ik geweten dat het zo een berg was, had ik toch de auto gepakt. Maar goed. Tas vol met boeken, 6 in totaal geloof ik, ik heb ze allemaal bewaard. Grappige was, dat 1 van de dames van de open dag, Jackie, naast mij zat. Dat was dan weer leuk. In de middag kregen we praktijk, nog een hele tas vol met allerlei spullen die je nodig hebt in de praktijk. Nou, het was me een eerste dag wel. Bepakt en bezakt ging ik naar huis. Cor vroeg of ik al gelijk ging beginnen. “Nee schat, dat gaat echt nog even duren” Maar ik hield de moed erin, al valt het leren van theorie mij altijd zwaar, op de één of andere manier gaat dat niet zo goed bij mij erin. Ik moet dingen zien, beetpakken, visualiseren noemen ze dat met een duur woord.

Ik ging door de opleiding, leerde nieuwe mensen kennen. We hadden examens. De eerste theorie examen vergeet ik nooit meer. Die middag bij praktijkles mochten we voor het eerst zelf eelt weg snijden. En avontuurlijk was dat natuurlijk. Maar was ik weer net diegene die met het mes in eigen vinger sneed... Bloeden dat dat deed, niet normaal. Ik had er zelf niet erg veel last van, maar mijn docente raakte een soort in paniek. "Je bloed, niet zo n beetje ook! Kom, spoelen, je schort uit en mesje weg. Hoe kan dit nou gebeuren? Gebruik je bloedverdunners?" Euh nee, net examen gehad en ik was erg zenuwachtig. "Oh, vandaar, het sijpelt eruit." Na een mooie pleister , een nieuw schort en een nieuw mesje ging ik rustig weer verder. De mevrouw in de stoel vroeg of het wel ging. Met mij wel, wist ik veel dat ik zoveel paniek veroorzaakte. Het was een dag om nooit te vergeten.

Elk kwartaal hadden we instroom, kwamen er nieuwe leerlingen bij, die begonnen dan wel bij het stuk waar wij gebleven waren. Het was niet altijd makkelijk hierdoor, het ene gedeelte was makkelijker dan het andere. Dus het lag er maar net aan wanneer je instroomde, waar je bij terecht kwam. Gelachen hebben we zeker. Om discussies over waar je reflex zat, dat de docente zij, dat is maar net waar je geraakt werd. Dat iemand anders weer zei: "ja maar, je hebt toch het elektrisch botje in je ellenboog? Dat veroorzaakt toch de reflex?" Ja, we moesten heel wat leren. Hadden we de spieren geleerd met behulp van allerlei veters in diverse kleuren die we dan op elkaars benen plakte. Deed de docente voor welke loopstanden er waren en dat wij vol verbazing zaten te kijken dat dat haar goed afging op de stiletto hakken waarmee ze paradeerde. Maar ze viel niet, echt niet. 's Middags na de praktijk hadden we elke keer evaluatie ,tot we er moe van werden. We hadden dan al een hele dag les gehad en geen zin meer. Maar hier konden we dan vragen stellen over

alles. Soms bewaarden we die voor de week later en vroegen ze dan aan het begin van de les, dat scheelde ons weer tijd. We hebben één keer zelf gelijk de evaluatie gedaan met zijn allen, konden we na een kwartier naar huis, heerlijk vonden we dat. Een dag van 7:00 uur tot 18:00 uur is lang zat. En dan naar huis, aan de studie thuis. Ik maakte alles fysiek. Cor heeft nog een oud laarsje van mij door midden gezaagd, zodat ik kon zien uit welke lagen schoenen bestonden en dat er altijd een metalen zooltje in zat. Dacht echt dat ze mij voor de gek hielden, maar niets was minder waar. Van de aandoeningen aan de wervelkolom maakte ik kralenkettingen, zo kon ik het onthouden. Maar stel mij de vraag niet op papier, want dan weet ik het antwoord niet. Het werd zomervakantie, de eerste groep waar wij dus bij waren ingestroomd, die waren klaar. We hadden een leuke groep en om van iedereen afscheid te nemen, gingen we met 14 mensen uit eten. Onze docente was verbaasd, ze had dit nog nooit meegemaakt. Wij waren met zijn allen een leuke groep geworden en hielpen elkaar. En omdat de eerste groep ons ging verlaten, hadden wij besloten om met zijn allen uit eten te gaan. Het restaurant zal het vast nog weten, want druk dat wij waren, druk, maar we hadden wel de grootste lol.

Na de zomervakantie hadden wij het laatste deel. Daarna werd het spannend, want toen hadden wij praktijk examen. Ondertussen was ik met een collega al gaan kijken om verder te gaan naar de Medische opleiding. Ik had het bedacht, ik wilde echt verder. Voor het examen hadden we een model nodig. Ik had een vrouw uit de buurt, die zat bij de receptie van Schouwenhove. Jody wilde heel graag meedoen om mij te helpen. Ik ging af en toe naar haar om in de pauzes die zij had, even te oefenen met blauwdrukken. De manager was het daar niet helemaal mee eens, maar zij vond dit voor mij heel

belangrijk. Eerst door onze docente laten keuren. Nou, dat was me een ding hoor. Ze had namelijk een hele diepe kloof aan de zijkant bij haar hiel. Dit was één van de exameneisen. Je moest een kandidaat hebben met een eeltplek ter grootte van een twee euromunt, een likdoorn óf ingroeiende teennagel óf dus een kloof. De reactie van mijn docente was een beetje dubieus: “Tja, ik weet niet, ik zou het niet doen, of toch wel?” Ja hallo, vraag je dat aan mij? “Ga je het doen? Ja? , Nou dan moet je het maar doen” OMG wat moest ik nou? Ik ging het toch doen.

Een paar dagen voor het examen zaten Cor en ik een serie te kijken. Toen we naar bed gingen, zei hij: “Wij zijn gebleven bij de driede dvd ,derde seizoen, de driede aflevering” Ik kon namelijk nooit onthouden bij welke aflevering we waren gebleven, maar als je mij vraagt wat er gebeurde of waar het over ging, dan weet ik je dat in geuren en kleuren te vertellen.

De dag van het examen, om 5:00 uur o, tja, dat was wel een ding. Ik ben totaal geen ochtendmens. Ik snooze 4 x, dan rustig wakker worden, twee bakken thee op en ontbijten, niet tegen mij praten, geen tv, radio of ander geluid aan, mijn handen kunnen van alles doen, maar geluiden, echt niet! Ik heb echte een wurm van een ochtendhumeur, niemand die dat van mij zou zeggen als je mij ziet, ik ben een vrolijk persoon, behalve direct na het ontwaken dus. Vreselijk, maar het is zo. Daarna kan je de hele wereld met mij aan. Cor is eraan gewend, die weet niet beter, die zegt niks, kijkt mij soms alleen maar aan. Hij is wél altijd gelijk wakker. Toen eerst naar Leiderdorp om Jody op te halen. De docente had gezegd: “De kandidaat doet dit voor jou, dus JIJ moet voor jouw kandidaat zorgen” Ik was haar op gaan halen, heel lief

mens. Op school iedereen in tenue. Echt alles moest wit, van sokken, tot onderbroek, tot bh, de bovenkleding en de schoenen. Een kleurtje langs de rand van je mouwen, dat mocht dan nog net wel. Bloednerveus was ik. Ik kreeg examen nummer drie, heel apart, maar misschien dat mij dit geluk bracht. De kandidaten mochten naar binnen. Iedereen werd gewisseld, TENZIJ de kandidaat afgekeurd werd of de voet dermate lastig was dat je het zelf mocht gaan doen. De examinatoren waren hun ronde aan het doen. Ik zag ze allemaal spullen van het tafeltje pakken, die wij juist zo ordelijk neer hadden gelegd zoals wij dat geleerd hadden. Iedereen stond te vertellen tegen de collega's over haar kandidaat. Wat er was, hoe de voet eruit zag, wat er moest gebeuren. Ik hoorde niemand vragen naar mijn kandidaat, bijzonder. Ik stond een beetje aan de zijlijn zogezegd. En toen Jody, mijn kandidaat..... Die bleef zitten, de rest werd gewisseld. En als je kandidaat gewisseld werd, wist je zeker dat je examen ging doen. Anders was óf het model afgekeurd en kon je naar huis, óf je moest het zelf gaan doen omdat de voeten te moeilijk waren. Ik voelde mijn hart tekeer gaan. Zou ik naar huis gaan? Zonder examen? Oh nee, de grootste angst die je op dat moment hebt. Eén van de examinatoren komt op mij toegelopen en pakt mijn arm beet. "Je was bang dat ze afgekeurd werd hè?" Ik knik van ja, nog stijf van de zenuwen. "Nee, je mag examen doen, maar haar voeten zijn te moeilijk voor een ander, dus je mag het zelf doen" Nou, dat was dan weer een meevaller, maar dan nog het examen in. "We gaan beginnen" Ok, eerst alles weer ordelijk op mijn tafeltje zetten. De examinerator bied haar excuses aan voor de rommel die ze van mijn spullen gemaakt heeft. Ik had alles precies zo neer gelegd en gezet dat ik dit blindelings kon pakken. Rustig ga ik beginnen, ze heeft aan haar linkervoet aan de binnenzijde een enorme diepe kloof, daar waren ze over

gevallen dat dat te moeilijk was. Uiteindelijk hielp Jody mij enorm met het examen. Ze was rustig, hield mij in de gaten, hield de tijd in de gaten en ik werd kalm van haar. Heerlijk dat we de blauwdrukken vaak geoefend hadden. Na het examen had iedereen een gesprek. Die van mij duurde maar vijf minuten. Hoe ik het zou oplossen omdat ik niet alles van de kloof had weggehaald. “Ik zou over vier weken een nieuwe afspraak maken, omdat de huid dieper naar beneden te dun wordt en het risico op wondjes dan te groot is” Dat was mijn antwoord, kort maar krachtig. En dan ga je zitten in de wachtruimte, iedereen onrustig, moe en op van de zenuwen. Om 14:00 uur komt het verlossende woord: “Je bent geslaagd!” Wat een opluchting, dit was klaar! Joepie. Ik bracht Jody netjes weer thuis, ik had nog een cadeau voor haar meegenomen, een plantje en wat lekkers. Dit had ik van tevoren al geregeld, ik was toch blij dat ik iemand gevonden had. Ze vond dat erg overbodig, ik niet, ik was dankbaar, mijn ouders hebben mij zo opgevoed. Eenmaal thuis even bijkomen van alle stress, het vroege opstaan en de reis. Maar dit had ik binnen. Het diploma duurde even, maar uiteindelijk tekenen, inlijsten en ophangen aan de muur. Apetrots dat ik dit toch maar had gedaan.

Daarna door voor Medisch Pedicure, ik was al door meerder mensen benaderd: “Ga je ook Medisch doen? Ik heb diabetes, ik heb reuma en ik zou graag bij jouw willen komen” Ja, dat ging ik dus doen. Het grappige hiervan was dat Anika, die achter mij zat, dacht dat ik cosmetisch zou gaan doen en ik van haar dacht dat zij Medisch zou gaan doen en wij het precies omgekeerd gingen doen. Nooit gedacht. Het Medische gedeelte is zwaar, enorm zwaar. Vooral de theorie en ja, daar ging ik weer. Theorie, wat een ellende. Je mag over de theorie van het Medisch diploma 1 jaar doen. Als je dit gehaald heb, mag je nog

drie jaar over je examen Specialistische technieken doen. .
Dus, ik had de tijd, niet dat ik die nam, want ik wilde door. Mijn collega José, die haakte na de theorie af, die had er geen zin meer in. Die vond de “Powerpointjes” voorlezen en weinig uitleg niet zo heel erg boeiend meer. Ik vond dat zij mij in de steek liet. We waren hier samen aan begonnen en ik bleef achter. Ik vond het zo fijn een bekende bij mij te hebben, nu werd ik een soort van in het diepe gegooid en zoek het maar uit. Toch heeft mij dat er niet van weerhouden mijn best te doen. En nee, ik haalde voor de theorie geen negens en tienen, maar is dat het belangrijkste? Ik vind van niet, ik was al blij dat ik alles in dat kleine hoofdje van mij kon stampen en dat het mij lukte om die theorie examens te doen. Ook hier volgde een praktijk examen met een kandidaat.

Ik had een kandidaat, was op tijd vertrokken, weer net zo zenuwachtig als toen, goed voorbereid. Examen doen, dit ging een heel stuk verder, wat mag er wel, wat mag er niet. Hoe werkt dat bij diabetes? Iemand met een spastische voet, ga je daar blauwdrukken van de voet mee maken? Een screening, die volledig ingevuld moest zijn met de blauwdrukken en alle gegevens. Alles gedaan, na twee weken uitslag. Iedere keer kijken op de computer, steeds geen antwoord en toen..... toen kwam het antwoord, zenuwslopend om open te maken...ik was gezakt! Hoe kon dit? Ze konden geen blauwdrukken vinden, mijn screening was niet op orde en over de kandidaat was niks gezegd. Bizar, ik moest deze dus over gaan doen en als ik ergens geen zin in had, was dat het wel. Maar ik had al zoveel mensen die aan mij gevraagd hadden of ik ook Medisch ging doen, want dan konden ze bij mij terecht. Dus op zoek naar een nieuwe kandidaat ook weer. Een collega wist iemand voor mij. Gelukkig. Hoe ze mijn papieren konden kwijtraken, dat weet ik niet.